

Paladsteatret
April 1926.

16568

Paladsteatret havde i Premiére paa den norske Film „Glomsdalsbruden“ i Carl Th. Dreyers Iscenesættelse, og for det store Publikum som sikkert var mødt med en god Del Skepsis, blev denne Aften en stor og behagelig Overraskelse. Ikke alene fik man ved denne Lejlighed Livet taget af den gamle Krønike, om at de norske Skuespillere ikke kan filme, men det viste sig ogsaa, at Filmen selv var i Besiddelse af de fortræffeligste Publikumsegenskaber en vel ikke alt for original, men dog underholdende Handling, som udsplæder i en Ramme af vidunderlige Billeder af den norske Natur.

Harald Stormoen

Utvivlsomt kan der fabrikeres en god Film over Jacob B. Bulls Fortælling „Glomsdalsbruden“.

Victoria-Film i Christiania har gjort Forsøget med Carl Th. Dreyer som Iscenesætter, og det er ikke faldet helt daarligt ud. Naturbillederne er alle smukke, og den lidt tunge Handling formaar saa nogenlunde at fange Tilskuernes Interesse de syv lange Akter igennem.

Men Filmen har mange og stærkt iøjnefaldende Svagheder. Det er flere at det norske Nationalteaters bedste Kunstnere, som medvirker i Hovedrollerne, men de fleste af dem er helt ved Siden af, vage og karakterløse, nu og da i skærende Uoverensstemmelse med Sandheden i Jacob Bulls egne Figurer. Slem er navnlig den unge, mandlige Hovedperson, han ligner mere en forvokset Mælkedreng i Søndagstøjet end den norske Bondegut, han skal være. Og den unge Pige, som er hans Partnerske i Filmen, er altfor tung i det. Han mangler Alvor, hun mangler Smil. Helt god er kun Præsten.

Norsk Film har utvivlsomt gjort Fremskridt, siden vi sidst præsenteredes for den, men den mangler meget endnu. En saadan lille Ting, der hører til alle Filmsskuespilleres Børnelærdom; at de aldrig maa stirre lige ind i Linsen — det har de norske Agerende for en stor Del ikke lært endnu. Eller er det vor Landsmand, Hr. Dreyer, som ikke har lært dem det?

De norske Tekster, som er bibeholdt, er baade en Styrke og en Svaghed ved Filmens Fremførelse herhjemme. En Styrke ved Replikkerne, en Svaghed ved de forklarende Tekster.

Bifaldet var træt og spredt, da det endelig sluttede.

Dens Handling beretter om en ung Mand, som ikke maa faa Storbondens Datter og hans Kamp, der bliver fuld af dramatiske Begivenheder, for at vinde hende. Temaet er ikke nyt, men det er behandlet varieret, og der er over Skildringen af Livet paa den norske Fjeldegn en Ægthed, som er usædvanlig, og som understøttes fortræffeligt af de udmærkede Kunstnere, som spiller Hovedrollerne.

De behersker ikke alle den stumme Kunsts Teknik lige blændende — men maaske netop derfor virker de saa meget mere menneskeligt.

Med sine let paaviselige Mangler er det en Film, som er værd at se og som meget vel vil kunne interessere selv et blasert Publikum.

For Hovedfilmen vistens en indtagende Børnefilm og en Række flotte Optagelser fra Grand National Steeple-Chase. Kun een Behøjdelse: Kan vi ikke snart blive fri for de mange Ultra-Rapid Optagelser, som næppe mører mere, og er det ikke ogsaa lidt barnagtigt at blive ved med det Trick at standse Filmen, f. Eks. som her Hestens staar stille i Luften?

Naa, det er naturligvis en Bagatel. Aftenen blev en Sukces, og i denne havde som sædvanligt Jacob Gade og hans flinke Orkester deres Andel.
Eric.

Einars Sissener